

at „skænke Frue Kirke Spir“, udtalte dette i sin Svarskrivelse, at det „er en nødvendig Forudsætning for Gavens Modtagelse, at det lykkes Universitetet at formaa *Stat* eller *Kommune* til at paatage sig alle saadanne Udgifter (til Vedligeholdelse m. v.)“. Ved det foreliggende Lovforslag har Kultusministeren, som det synes forgæves, anmodet Rigsdagen om at bevilge Midler af Statskassen til Vedligeholdelse m. v. Ønsker Konsistorium fremdeles at forsøge paa at fremme Spirets Opførelse, vil det næste Skridt være en Henvendelse fra Konsistorium til Københavns Kommunalbestyrelse om at bevilge Midler af Kommunekassen til Vedligeholdelse m. v. Mislykkes ogsaa et saadant Forsøg, er Forudsætningen for Konsistoriums Modtagelse af Gaven bortfalden og dermed *Spirets Opførelse forbudt*.

Mindretallet maa nu formene, at det vilde være ganske urigtigt, om Rigsdagen afgjorde denne Sag alene efter Hensynet til de Pengeofre, der fordres af Statskassen. For saa vidt Rigsdagen maatte være af den Formening, at et Spir er attraa-værdigt, turde man vel for at opnaa et alment Gode paalægge Statskassen et Offer, medens paa den anden Side Rigsdagen burde have Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt man overhovedet ønsker et Spir. Thi det kan ikke være skjult for nogen, at det er meget tvivlsomt, om Rigsdagen eller noget af dens Ting eventuelt vilde give et Svar, der faldt ud til Gunst for Opførelse af det tilbudte Spir — eller et andet Spir — paa Københavns Frue Kirke.

Mindretallet maa paa det bestemteste protestere mod Spirets Opførelse, lige meget om derved paalægges Statskassen Udgifter eller ikke.

Mindretallet anser Frue Kirkes Taarn med det lysende gyldne Kors for noget af det skønneste og mest karakteristiske ved Københavns Udseende og mener, at det er Brud paa Tro og Love nu at sætte Spir ogsaa paa Frue Kirke, efter at Flertallets Ordfører i Borgerrepræsentationen, Arkitekt Eugen Jørgensen, opnaaede Tilladelse

for den her nævnte Rigmand til at sætte Spir paa Nikolaj Taarn-Ruin — endda kun med 18 Ja mod 17 Nej — ved udtrykkelig at erklære: „Der kunde selvfølgelig aldrig være Tale om at forandre Frue Kirkes Taarn og Rundetaarn. At sætte Spir paa Rundetaarn vilde — det kunde enhver sige sig selv — være ganske absurd, og heller ikke paa Frue Kirkes Taarn, som det nu staar genopført efter Bombardementet i Datidens klassicerende Stil, kan der anbringes Spir“.

Man vil neppe kunne finde, at noget lignende af det, som paatænkes her, er sket andetsteds, nemlig at man uden Nødvendighed vil gribe ind i et afsluttet kunstnerisk Hele. Hvor der har været Brug derfor, har man foretaget Tilbygninger, og hvor man har skønnet, at der kunde ske Forbedringer, eller hvor Bygningsværket, f. Eks. ved adskillige Domkirker, ikke var færdigt, har man fortsat, saa at der er sket en Fuldendelse, og saa er en saadan foretagen med Varsomhed og med fuld Tilslutning og først efter grundigt Forarbejde og de omhyggeligste Overvejelser, der som oftest have strakt sig igennem lange Tider.

Her vil man ikke alene fjerne noget, der endog af dem, der ønske noget andet, erkendes at være noget fremragende, men man vil ombytte det med noget, der er i høj Grad omdisputabelt. Selv de Mænd, der af interesserede Autoriteter, Konsistorium og Kultusministeriet, have været tagne paa Raad, have stærke — og man skulde synes afgørende — Indvendinger imod det Spir, som en Privatmand villade opføre.

Efter at Folk ere komne under Vejr med, at den øverste Del af Frue Taarn skal nedrives, forinden der kan sættes noget nyt i Stedet, have Betænkelighederne ved at tage imod Spiret bredt sig mere og mere blandt Spirets Tilhængere. Nogle have nok villet have Spir, men ville ikke miste det herlige Taarn i dets fulde Højde.

Mindretallet synes, at det er et stærkt Forlangende til en Minister, at han skal